

skaaret ud af Folkets Side, frisk og stærk og frodig som Naturen i hans østjyske Hjemland.

Samtalen døde lidt efter lidt hen. Torbens Blik fulgte nogen Tid Frøken Hecht, der som sædvanlig gik ude paa Græsplænen og søgte efter Blomster, og det slog ham, at hendes Væsen var forandret. Tilsyneladende gik hun i sine egne, ubekymrede Tanker; men der var noget i den Maade, hvorpaa hun af og til førte Haanden prøvende hen over sit Livbælte eller rask slog Slørets Ender hen bag Ryggen, der sladrede af Skole og røbede Optagethed af Bjørn Hamres Nærværelse.

„Saa fik De nu den store Digter at se,“ sagde han til hende, da de kort efter Gæstens Bortgang fulgtes ind. „Han er en smuk Mand, ikke sandt?“

„Jo, det er han vist.“

Det lød ligegyldigt; men Torben var bleven mistænksom og fandt, at Tonen ikke var ganske ægte.

Om Aftenen, da hun gik ham tilhaande inde i hans Stue med Ordningen af Arkivet, førte han med Vilje atter Talen hen paa Digteren, og af de Spørgsmaal, hun gjorde ham, mente han at forstaa, at hun endnu var stærkt optaget af Besøget. Da hun senere læste højt for ham af Aviserne, syntes han ogsaa, at hun hyppigere end ellers snublede over Ordene, fordi hun var bleven borte i sine egne Tanker.

Han sagde til sig selv, at Fortryllelsen var hævet. Hendes Længsler havde kigget over Klostermuren. En skøn Dag vilde de storme ud over den, tilbage til Verden, og føre hende bort herfra. Det var jo kun, hvad han havde ventet og ogsaa selv ønsket for ikke at glide ud i et Kærlighedseventyr, der vilde være lige nedværdigende for begge Parter. Men han var bleven vant til at have det lille, stilfærdige Væsen om sig Dag og Nat og vidste, at han vilde føle sig endnu mere ensom og oldingegammel, naar han ikke længer havde Synet af hendes unge Sundhed at forynge sig ved.

Den næste Dag opholdt han sig mest i sin egen Stue uden at ville se nogen, og ved Middagsbordet, hvor Inspektøren, Forvalteren og Mejeribestyreren som sædvanlig var tilstede, blev